

מרגש: הנב' רחל הבר תחוי אשת הרב אברהם ישעיהו הבר צ"ל בפרקיו יומן מחייו ארכוי המעש

[23]

בלוי להתבוסט בבביצה

מסתכל שבחותה נפילה בחזרו של הרופא שכבר עלי את רגלו, ובמושג שכת לא צילמו ולא איבחנו את רגלו השכורה, אבל משערו שבוגים בעלי גיבוע ובעלי קיבוע עם הרבה מאוד תזוזה ומאמץ, לא שבר היה שם אלא רסק. רסק עצומות.

"זה לא סיפור לבב פשט", אמר לנו הרופא, שליח ההשגה, והפנה אותנו אל רופא בכיר מאוד בבית החולים.

הגענו אליו, הציומים בידנו. "זה סיפור לניתוח, ניתוח אורך ומורכב", אמר הרופא, בוחן את הציומים ביריכו עמוק. "איך הצלחת להגייע למצב זהה?", שאל ובעל סיפר על הנפילה ההיא.

הקשתי לו מוקסמת. לא הייתה האשמה בדבריו אלא סיפור עובדות. היו לו הרבה סיבות לכעוס והרבה את מי להאשים, אבל הוא בחר להרים עיניים למעלה ובמקום להתבוסט בভיצת הלמה הם עשו לי את זה? איך הם היו כל כך חסרי אחריות? לשאול את עצמו - מה עכשו, מה הלאה? מה הייתה הינה. מה הייתה הגיע משמיים בצורה מדוקית מאוד. מה מוטל עליו לעשות עכשו.

גברים אמיצים באמצע הדرون

אני הבנתי השבוע דבר נפלא. גם אם שני אנשים נתונים אחת אותה מתנה לבדוק כל מתנה שונה ואחרת לגמרי. למלטה מאלף ושלשים אנשים זכו לתורה כליה דרך ארגון מתנת חיים. לקרה כולם תרמו את אותו דבר בדיקון, איבר שגודלו כגודל אגרוף ומשקלו 150 גרם. אבל לא כולם הם "טורמי" כליה - בהכללה, כל אחד ואחד מהם תרם כליה. כל אחד וננתנו, כל אחד ותהיינו, כל אחד ואחת והמסלול האישית, הייחודי והאנידיבידואלי שהביא אותו עד התרומה ולאחריה.

כל תרומות כליה היא אחת, כל מנחת נשיא היא ריח ניחוח לה.

להתרחש בבדיקה כמו שמדובר חן בעיננו? "שאל בחיווק והמשיך לנ��ות את המקור בשתקה ובירכו.

"ושוננה? אולי, אבל בלי חווים. כהה הוא היה, אדם שראה שושנים ומתעלם מהחווקים.

*
כשבוערו שבוגים מיום הנפילה לא יכולתי לשאת יותר את המראה. הינו אמרורים לראות הטבה ובמקום זאת ראיית נסיגה, כל צעד געשה יותר ויתור קשה. משהו לא הריח לו. האכבים המתגברים שלו נראו לי כבר בלתי אפשריים. אם אנחנו צודקים או לא, אי אפשר להיתר בטוח שהכל ממורק כהלה ואם נשאר

שבוע לאחר מכן, עבר פסח תש"ע, הר נוף אני רוצה לנ��ות את המקור לפסח".

מוקדם הבוקר התיצב בעלי לצידי במטבח. לו הייתה זו השנה הראשונה לנישואינו יתכן והייתי מוחה, מה לאדם עם רגל אדומה ונפוחה ולנקון המקור? תשאיר לי, אסתדר בלבד. אך לאחר שנים ארוכות וஸותפות דעתך שהביבורים מיותרים. כל דבר שבא ברגע עם מזון מתנקה בעבר פסח תחת ידיו של בעלי. והוא רוצה לו הקפדה מיוחדת לגבי המקור. והוא רוצה להיות בטוח שהכל ממורק כהלה ואם נשאר ממשו הרו שהוא פסול לאכילת כלב.

עורתי בהבאת חומרני הנקיוי והשארתי אותו עם המקור, מתקדמת בניתים במטילות אחרות. תוך כדי ניקוי, זמה בינו השיחה על הארגון החדש שאנחנו רוצים להקים, על "בין הזמןנים" ועל החג הקרב ובא. מדי פעם נתקעה השיחה וראיתי את בעלי נשך שפתמי בכаб עזר.

dagati.
כבר שבוע שהוא לוח כמה סוג אנטיביוטיקה ואני רואה שיפור במצבו. الرجل לא נראה יותר טוב, להיפך, הוא נראה דע יותר. נפוחה ואדומה יותר.

"אולי נלק שוב לרופא?" נמלטה מפי השאלה, לא שמה לב לכך שאני קופעת אותו באמצעות נושא אחר למורי. "מה?" לא הבין. "צריך לлеч שוב לרופא כדי שיראה את הרגל", אמרתי. "אבל כבר הלכנו", הוא אמר, מזכיר לשנה האחרונה דרך מתנת חיים, צלצלה וביקשה לשפתח אותן בהארה מיוحدת לה וכתה במולה סעודת השבת.

וכך אמרה: "כ"ידוע בפרשנת נשא מזוכrotein מתנות הנשיים 12 פעמים. אם נתבונן בכתב נראת שכולם נתנו אותה מתנה

בבגד, מדוע מצאה התורה לנכנן למנות אותה לציין את מהות המתנה פעם אחת והוא היתה לציין את כל מתנות הנשיים?"

ולכלול בתוכה את כל מתנות הנשיים? "תשובות רבות ניתן למצוא בפרשים אך

שחופעת ה"שוננה" חולפת.

"אבל זה לא מוצא חן בעינני", מלמלתי. "גם לא עבוני, אבל מי אמר שהדברים צריכים

